

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

Mezi piráty

*Dobrodružství
za třicetileté války*

Ilustrace Petr Kopl

GRADA

bambóok

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO-SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NENMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEK. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍŽE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-GRU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠĚLA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHY- BĚLO. ALE NAŠI PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁD- KY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYCKY SEDĚLY V JEDNĚ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚ- LÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁ- NÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

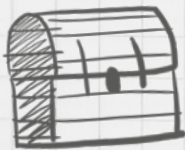
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ,

S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PĚDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od

.....

..

.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTĚČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KURÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PPSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. POTŘEBUJU TOTIŽ NAJÍT SVĚHO KAMARÁDA VOJTY Z ROKU 1755. VYPROSILA JSEM MU U MARIE TEREZIE, ABY HO PUSTILA Z VOJNY, JENŽE ON SE DAL OKAMŽITĚ ZNOVA NAVERBOVAT, PROTOŽE SE MU MEZITÍM VDALA JEHO MILÁ. CHCI MU ŘÍCT, ABY NEBYL SMUTNÝ, PROTOŽE TA PRAVÁ NA NĚJ TEPRVE ČEKÁ A JE TO ÚPLNĚ JISTÉ, PROTOŽE TO VÍM OD...

NO A TO JE DALŠÍ VĚC. KDYŽ NĚKOMU ŘEKNU, ŽE TO VÍM OD KOČKY, BUDE SI MYSLET, ŽE JSEM BLÁZEN. ALE JÁ SI ČÍM DÁL TÍM VÍC MYSLÍM, ŽE SE MNOU DO MINULOSTI BARČA CESTUJE. AKORÁT ŽE V MINULOSTI TO NENÍ KOČKA.

Kapitola 1

Bára zamyšleně koukala z okna.

Zase přšelo, tentokrát hustě a vytrvale. Na to, že byla neděle odpoledne, až moc hustě a vytrvale. Kapky deště se kutálely po tmavozelených zádech zeleňů, kteří pořád ještě intenzivně předstírali, že jsou břechtan. Ti, kteří se tvářili, že jsou psí víno, už zelení nebyli, hráli teď všemi odstíny od žluté přes oranžovou do červena. Podzím se hlásil o slovo.

Co se stane, až opadají? To umřou? napadlo Báru. Nebo se jenom uloží k zimnímu spánku jako třeba ježci a medvědi?

Měla náladu stejně veselou jako to počasí. Před chvílí dočetla Íliadu a pořád jí ještě zněl v hlavě poslední verš:

Hektora, statného jezdce, tak konali pohřební obřad.

Ne, výlet do Tróje opravdu nedopadl podle jejích představ. Vlastně, jak se tak nad tím zamyslela, leckterý její výlet do minulosti nedopadl podle jejích představ. Jako kdyby byl v minulosti nedostatek *hepáčů*. Tedy šťastných konců.

Život přece takový není, vztekala se v duchu. Nekončí všechno špatně. Většina lidí se má jako prasata v žitě a všechno se jim daří a dopadá, jak chtějí. Možná ty divné příběhy z minulosti přitahuju, protože já k těmhle lidem nepatřím. No bodejť. *Mně* se nedějou věci, jak já chci. Naši mě odstěhovali, kam se jim umanulo, připravili mě tak o všechny kamarády, a nepořídili mi ani ségru. Teda teď už ji nechci, protože kdyby *ted'* naši měli mimino, tak už vidím, jak by mi ho mamka hodila na krk, abych se o něj starala, protože ona přece musí překládat. Br.

A ještě ke všemu v pátek volala Terezka, jestli by se nemohly v pondělí, tedy vlastně zítra, odpoledne vidět, až si Bára odbude klavír a fráninu,

jenže to nejde, protože tatínek letí do Vídně a maminka ho musí odvézt na letiště a letadlo letí zrovna tak nešikovně, že se maminka nestihne z letiště vrátit pro Báru do školy a odvézt ji do Prahy na kroužky, takže kroužky na zítřek odhlásili. Bára navrhla, že by do Prahy dojela autobusem, dokonce našla spoj, kterým by to skvěle stihla, ale rodiče prohlásili, že dvanáctileté dítě nenechají jezdit samotné, a zatrhlí jí to.

Takže já, která jsem se plavila s vikinky po Dněpru, která jsem se *skoro* sama dostala z Budějovic do Vídně za Marií Terezií a s práčetem Borkem pěšky z Prahy až do Tábora, já nemůžu dojet ani půl hodiny autobusem do Prahy, vztekala se v duchu Bára. Ale copak se tímhle mohla ohánět? To by musela přiznat, že má kouzelný atlas, a to radši bude za blběčka neschopného samostatné jízdy veřejnou dopravou.

Ale aspoň celý víkend trucovala.

Což znamenalo, že byla zavřená v pokojíčku, odkud vycházela jenom na požádání, a když na ni rodiče promluvili, odpovídala pokud možno jednoslovně nebo, ještě lépe, jednoslabičně. Sice vzdorovitě, ale bez odmouvání a odkládání dělala vše, co po ní chtěli. Vyluxovat, uklidit nádobí z myčky... Jako kdyby byla služka. Dávala jim to patřičně najevo.

Mamince jednu chvíli ruply nervy.

„Co na mě křičíš,“ ohradila se Bára, „když jsem vyluxovala hned, jak jsi mi řekla!“

„Ale s jakým výrazem!“

„Vyluxovala jsem pečlivě,“ upozornila ji Bára. „Tak je snad jedno, jak se u toho tvářím.“

„Prosím tě, jdi do svého pokoje, já se na tebe nemůžu koukat!“ křikla maminka, Bára se otočila na patě a odkračela.

Taky se na tebe nemůžu koukat, pomyslela si, ale na rozdíl od maminky to *ona* nahlas říct nesměla, protože by dostala přes pusy. Pěkně nefér. Dospěláci si k dětem můžou dovolit kdejakou nehoráznost, ale kdyby si totéž dovolilo dítě, to by byl nářez! A přitom si začali oni. Mohla se po prázdninách a po třech týdnech konečně vidět s Terezkou, ale neuvidí se, protože ji nepustí samotnou autobusem. Vždyť by s sebou měla mobil, aby ji mohli kontrolovat!

A tak teď seděla v pokojíčku a koukala se, jak se zelení koupou v dešti. Ozvalo se zaťukání na dveře.

Hele, už dolejšejí, pomyslela si Bára a trucovitě mlčela dál.

Byl to tatínek.

„Tak co to do tebe vjelo, Baru,“ zeptal se, když za sebou zavřel dveře.

Bára mlčela a hleděla z okna. Tatínek ji chtěl vzít kolem ramen, ale nespokojeně se ošila. Tak se posadil na válendu.

„Ty se zlobíš kvůli té Praze, vid,“ řekl.

„A ty se divíš?“ vylétlo z Bary.

„Vůbec ne. Chápu, že tě to mrzí. Ale zkus taky ty pochopit nás. Ještě jsi nikdy sama nejela autobusem ani tramvají, vždycky jel někdo s tebou. A zrovna když odlétám, tak se moc nehodí, abys to poprvé zkoušela.“

„Ale já nejsem mrně!“ vztekala se Bára. „To bylo řečí, jdeš do šesté třídy, to už jsi velká holka! Sám jsi to říkal! Jenže já jsem velká holka, jen když se vám to hodí. Když jste mě frkli do novy blbě školy, tak na to jsem byla velká holka. Ale když chci jet na návštěvu za Terezkou, tak na to už zase velká nejsem!“

Tatínek vzdychl.

„Báro, znáš maminku. Víš, jak je vždycky nervózní, když musím pryč. Kór když letím. A ještě by trnula, jestli ty dobře dojedeš... Ona se o nás bojí, protože nás má ráda a nechce, aby se nám něco stalo. Já kdybych nemusel, tak na ty služebky nejezdím, aby měla klid, ale holt je to moje práce, s tím se nedá nic dělat. Ale s návštěvou u Terezky jo, ta se přece dá přesunout na další týden. Nebo,“ tatínkovi šibalsky zajiskřily oči, „nebo pozvi Terezku na víkend k nám. Máš rozkládací postel, v pohodě se tu vyspíte, můžete si hrát tady i na zahradě nebo vyrazíme někam na výlet, všichni čtyři. Co ty na to?“

„Tatíííí!“ pověsila se Bára tatínkovi na krk. „Jojojo! Já jí hned zavolám a řeknu, že to máme dovolené!“

„Jestli mě udusíš, tak žádný víkend nebude,“ chechtal se tatínek, strhl si Báru z krku, jednou rukou ji zneškodnil a druhou pořádně zlochtal. Bára kvičela jako podsvinče.

„Nech toho! Počůráš se! Počůráš tě!“ vyhrožovala, a tak ji tatínek zase pustil. Vlastně ji pustil jen trochu, protože si ji nechal sedět na klíně.

„Přemýšlel jsem, co ti přivezu z Vídně. Koukal jsem, že máš ty bačkory už pěkně odrbané, a to jsem ti je z toho Manchesteru přivezl teprve před prázdninami. Co kdybych se ti ve Vídni podíval po nových?“

Bára se provinile koukla na bačkory, které vypadaly jako psí čumáčky a které se během kočkování s tatínkem v důsledku mrskání Bářiných nohou rozletěly po pokoji. Pravda, před prázdninami vypadaly jako výstavní pejskové, teď připomínaly spíš zaběhlé podvratáky. Uši ušmudlané, jedno psí oko zakutálené kdesi na Petříně v roce 1600...

„Já je mám ráda i tak,“ zavrtěla hlavou. „Tatí, přivez mi něco jiného než plyšáky. Já už jsem na plyšáky velká.“

„Tak co bys chtěla?“

Bára se kroutila jako žízala, ono říkat si o drahý dárek je vždycky, jak by řekla babi jizerská, *žinantní*, tedy trapné, jenže co se dá dělat, když to Bára potřebuje.

„Přivez mi počítač,“ zaškemrala. „Nějaké úplně malej, noťas nebo tablet, nic velkého,“ dodala honem.

„Na co počítač?“

„Protože už jsem velká holka a chodím do šesté třídy a máme taky různé úkoly ze školy, takže si musím něco vyhledávat a v těch encyklopediích všechno není,“ chrlila ze sebe Bára argumenty. „A vy mě na počítač v pracovně nechcete pouštět.“

Tatínek se na ni zkoumavě podíval.

„No, čekal jsem spíš nějakou parádu. Počítač nebo tablet je drahá věc, to se jen tak nevozí. A narozeniny už jsi měla.“

„K Vánocům,“ zaprosila Bára. „Přivez mi ho k Vánocům a dej mi ho už teď!“

„A pod stromečkem bys pak našla jenom prázdnou krabici od toho tabletu?“

„No to ne,“ ohradila se honem Bára. „To by mi bylo líto, že tam nemám vůbec nic. Mohla bych tam mít ještě něco malého hezkého.“

Tatínek nad ní zavrtěl hlavou.

„Proberu to s maminkou. Nic neslibuju!“ upozornil.

„Ale ten víkend s Terezkou je slíbený!“ ujistila se rychle Bára.

„Ten ano. A teď už si jdi připravit učení a chystej se do pelechu,“ poukázal tatínek na to, že se připozdívá.

Bára se přeposlušně vrhla ke školní tašce, aby si u tatínka vysloužila malé zanedbatelné plus, než odletí, a když do ní naházela všechno, o čem soudila, že to bude zítra ve škole potřebovat, rychle napsala Terezce.

Ahoj Terez zeptej se vašich jestli můžeš tenhle víkend na víkend k nám naši to dovolili Bára.

Usínala s mnohem lepší náladou, než jakou měla celý víkend.

Pondělní ráno bylo stejně uplakané jako nedělní odpoledne. Ale aspoň to byla příležitost vytáhnout ty úžasné gumáky, které jí tatínek loni přivezl k narozeninám z Anglie, červeno-zeleně kostkované jako skotská sukň. Tedy vlastně kilt. Protože Skoti nenosí sukň. Kdyby někdo řekl Skotovi, že má na sobě sukni, asi by ho ten Skot pořádně přetáhl dudami. Skotské dudy mají tři dlouhé dřevěné píšťaly a dostat těmi píšťalami po hlavě od rozparáděného Skota by mohlo bolet. Takže Bářiny gumáky byly kostkované jako kilt.

Aby gumáky vynikly, bylo zapotřebí se k nim vybrané obléci, a tak Bára sáhla po tlustých černých punčocháčích, skládané džínové minisukni a červeném svetříku. S výsledkem byla spokojená. Rozloučila se s rodiči, kteří ještě seděli u snídaň v pyžamech, protože na letiště vyráželi až pozdě dopoledne, a odhopkovala do školy.

Protože měla gumáky, mohla si po dlouhé době užít brouzdání loužemi. Některé byly zvláště vydařené, sahaly až nad kotníky, a když se v nich šouvalo nohou, tak dělaly parádní vlny. V nejluxusnější kaluži před školou už se ovšem ráchat nemohla, protože ji jednak obsadili prckové z prvního stupně a jednak bylo nutno před spolužáky zachovat *dekorum*, což by v louži nešlo.

A tak tu poslední louži štítivě obešla jako velká slečna a lítostivě se šla přezout do šatny, protože tím exhibice skotských gumáků končila.

Ovšem i tak to vypadalo na vydařený den, protože nezapomněla udělat úkol na matiku, a navíc ho měla správně, pak měli děják, což Báru bavilo, i když si pořád ještě vykládali spíš o opicích než o lidech, a potom

přírodák s panem učitelem Sedlářem, což bylo samo o sobě božské, a ještě ke všemu jim Sedlář na konci hodiny oznámil, že paní učitelka, co má holky na tělocvik, bohužel onemocněla.

Na což holky reagovaly nadšeným řevem.

Ne že by jí chorobu vyložené přály, ale vidina toho, že odpadne *jakákoliv* hodina, žactvo vždy velmi potěší.

Jenže pan učitel pokračoval.

„Jak víte, podle školního řádu vám nemůže hodina odpadnout, pokud nejsou rodiče dopředu informováni, protože jste ještě mrňata.“

Nadšený řev se změnil v otrávené kvílení.

„Tělocvik budete mít spojený s kluky.“

Po chvílce zaraženého ticha následoval opět radostný kvikot.

Protože kluky má na tělocvik pan učitel Sedlář.

„Týjo, tohle vědět, tak jsem si dneska vzala ty *pink* legíny,“ zaslechla Bára Andrejku a zřejmě nebyla sama, protože Anče polohlasem poznamenala:

„Pink je Andrejka. Ale šutrem do hlavy.“

Kluci se nad představou těláku s holkami zhnuseně oškříbali, ale to bylo tak všechno, co s tím mohli dělat. Bára jen zaslechla Jílka, jak se domlouvá se Šmídem, což byl z Bářina pohledu podobný pitomec jako Jílek, ale na rozdíl od Jílka měl lepší známky, tedy jak se ti dva domlouvají, že jestli budou hrát fotbal, tak že se budou do holek schválně trefovat míčem.

Hovada, pomyslela si Bára.

Pak byla přestávka a po přestávce čeština.

Bára měla češtinu ráda, protože paní učitelka Hynková byla ze všech učitelů, kteří je na nové škole učili, nejmladší a bylo vidět, že ji předmět opravdu baví, skoro jako Sedláře přírodopis. A byla taková... taková vílí, a přitom si k ní nikdo nic nedovolil.

Dnes jim paní učitelka Hynková vyprávěla o jazycích a o tom, jak jsou spolu některé příbuzné. Jedno křídlo tabule nadepsala NEINDOEVRÓPSKÉ, na zbytek tabule vytvořila dlouhý nápis I-N-D-O-E-V-R-O-P-S-K-É a rozdělila ho na několik sloupců – SLOVANSKÉ, GERMÁNSKÉ, ROMÁNSKÉ a OSTATNÍ. A pak museli všichni říkat cizí jazyky, které znali, a zapisovat je do správného sloupce.

To byla voda na Jarouškův mlýn.

„Moldavština!“ zamítal se v lavici, aby byl vyvolán. „Ta patří mezi románské! A také rétorománština!“

„Dobře, Jaroušku,“ kývla paní učitelka, „pojď to napsat na tabuli, ale úplně dolů, aby nám nahoře zbylo místo pro důležitější románské jazyky.“

Jaroušek se zatvářil jako nafouklá ropucha, protože jeho zcela originální románské jazyky byly označeny za nedůležité a odstrčeny na samý dolní okraj tabule, a uraženě dokráčel k tabuli. Bára si pomyslela, že vystrčený zadek tlustého ohnutého Jarouška písíciho *moldavština* a *rétorománština* přímo svádí k tomu, aby se do něj někdo trefoval šipkami. Stačilo by křídou načrtnout terč... Očividně si to nemyslela sama, ale Jaroušek naštěstí dopsal dřív, než Šmíd s Jílkem našli něco, co by po něm hodili.

Tabule se utěšeně zaplňovala a Báru fascinovalo, kolik jazyků vůbec existuje a že třeba němčina a angličtina patří dohromady do sloupečku germánské jazyky a francouzština zase spolu s latinou a italštinou do sloupečku románské jazyky a že maďarština a finština vůbec nejsou indoevropské jazyky, přestože Maďaři a Finové v Evropě žijí.

„Jéžíš, to bude trapný, tělák s klukama,“ ofrňovala se Simonka, když se z šatny trousily do tělocvičny.

„Co blbneš, tělák se Sedlářem, to je přece bomba,“ ťukala si na čelo Týna. Ony měly předdůchodovou tělocvikářku Vitoušovou posedlou zdravou výživou a nenávisť k podkožnímu tuku, zejména svému vlastnímu, takže byla nepřírozeně hubená a nepřírozeně vrásčitá a pořád je nutila cvičit nějaké sestavy cviků, aby prý měly *postavičku hamham*. Anče se jednou vyjádřila, že jestli *postavička hamham* znamená být kostnatá jako Vitoušová, tak že se radši nechá z těláku osvobodit.

Bára se šla protáhnout k žebřinám.

„Fuj, já nechci, aby byli cikáni taky Indoevropani,“ zaslechla za sebou Šmída.

Fakt pitomec, pomyslela si, zašprajcla si nárt mezi žebřiny a dala ruce na zem. Takhle se perfektně protáhnou stehenní šlachy a třísla.

„A proč?“ zeptal se Jílek, kterému většina Šmídových mouder docházela stejně pomalu jako výklad kteréhokoliv z vyučujících.

„Protože cikáni nepatří do indoevropských jazyků, ale do plynu,“ vysvětlil mu Šmíd a dodal: „Čechy Čechům!“

Bára později nedokázala vysvětlit, jak se jí podařilo tak rychle vytáhnout nohu z žebřin, odrazit se, přistát na Šmídovi a několikrát ho praštit pěstí rovnou do nosu. Ale Anče tvrdila, že to byl skok hodný Spidermana, zatímco Týna byla toho názoru, že Bára je civilní formou Catwoman a že příště by to bylo efektivnější v tom přílehavém latexovém oblečku.

Pravdou je, že spouštěčem celé akce byla slova *do plynu*, protože v tu chvíli Báře proletělo hlavou, že kvůli takovýmhle nemyslným idiotům skončili v plynu dva z jejích čtyř mušketýrů v Terezíně Petr Ginz a Hanuš Beck, a pak už viděla jenom rudě.

Ani neslyšela, jak Anče a Týna řvou *Báro, do toho*, Jaroušek piští, že se to nesmí, a Jílek nevěřičně huláká *Šmíde, ty vole, bije tě holka*, jako by na to Šmída musel někdo upozorňovat. Teprve když ji kdosi chytil za krk a odtrhl ji od Šmída jako zlobivé štěně, vzpamatovala se.

Šmíd ležel na parketách, chránil si loktem hlavu a pištěl:

„Nech mě! Nech mě!“

„Už tě nechala, bábovko, vstávej!“ nařídil mu pan učitel Sedlář. Protože to byl on, kdo držel Báru za krk.

„Tak co se to tu děje?!“ zahromoval.

„Šmída zbila holka,“ informoval ho Jílek, který se s tím faktem, zdálo se, ještě nevyrovnal.

„Tak to jsem si všiml,“ ujistil ho Sedlář. „Báro, proč se pereš?“

„Ona si začala!“ žaloval Šmíd a opatrně se sbíral ze země.

Sedlář se na Báru tázavě podíval. Bára zarytě hleděla do parket.

„Šmíd řekl cikáni do plynu a Čechy Čechům,“ napráskala na Šmída se zadostiučiněním Týna.

„A Holečková pak na něj skočila!“ kvikal Jaroušek, pobouřený tím, že se vůbec někdo pere, a děvče obzvlášť.

Pan učitel zvažněl.

„Je to pravda? Je to tak, Báro, ty jsi ho šla zmlátit, protože řekl to... jak říkala Týna?“

„Jo!“ odsekla vztekle Bára. „Protože kvůli takovým hovadům jako on pak byly koncentrační tábory a plynové komory a zabíjeli tam i děti! Tak jak to ten debil může takových let po válce vůbec říct?!“

„Báro, krot se!“ zamračil se na ni pan učitel a Bára zrudla jak vařený rak. Byla tak rozzuřená, že si nedávala pozor na jazyk, a teď před panem učitelem vypadala... skoro jako Šmíd a Jílek dohromady.

„Pojďte si sednout na žíněnky,“ pustil Sedlář Báru.

„Já nevím, jestli jste ve vlastivědě brali druhou světovou válku,“ začal pan učitel.

„Bralí!“

„Nebrali!“

„Aha, jako vždycky, půlka brala, půlka neví, o čem je řeč,“ zasmál se pan učitel a všem trochu odlehlo, protože pan učitel Sedlář se smál takovým odzbrojujícím způsobem. Takže možná Šmíd a Holečková takový průšvih mít nebudou...

Pan učitel začal místo tělocviku vyprávět o druhé světové válce, o tom, jak si nacisté mysleli, že jsou Germáni lepší rasa než jiní lidé, jak vyvražďovali Romy a Židy, a Bára měla co dělat, aby nebrečela, protože myšlenkami byla pořád u kluků v Terezíně, ale před Jílkem a Šmídem a vůbec před celou novou třídou by nebrečela ani za nic. Sedlář jim vyprávěl, podle čeho nacisté určovali, kdo je Germán a kdo ne, tedy kdo je lepší a kdo horší.

„Koukal ses na sebe někdy do zrcadla, Jirko?“ zeptal se pak Šmída. Zásadně všem dětem, které učil, říkal křestním jménem, nikdy příjmením.

„Jo. A?“

„Máš tmavé vlasy a hnědé oči. Kdybys žil za druhé světové války, tak bys patřil mezi ty *podlidi*, kteří měli udělat místo árijcům. Náckové by tě měli na seznamu. Až by zlikvidovali Romy a Židy, pustili by se do Slovanů – opravdu to měli naplánované. Ty bys v tom plynu podle nich klidně skončil taky. Takže jsi pěkný pitomec, když vyřváváš takováhle hesla. Bud jenom po někom opakuješ hlouposti a vůbec ses nezamyslel nad tím, co to ve skutečnosti znamená, nebo jsi tak hloupý, že ti to nedochází. A já marně přemýšlím, co je horší.“

Šmíd propaloval očima žíněnku.

„Já mám taky tmavé vlasy,“ řekl Jílek. „To bych taky šel do plynu?“

„Možná ano,“ kývl pan učitel.

„Ty jsi debil, Šmíde,“ usoudil Jílek, jako by Šmíd mohl za celý holokaust. „A zmlátila tě holka.“

Báře bylo jasné, že se ze Šmída stal její úhlavní nepřítel. Ale zároveň nepřítel osamocený, protože ho zmlátila holka, takže v Jílkových očích teď měla ta holka, tedy Bára, víc akcí než Šmíd.

„Jestli se ještě někdy dozvím, že jsi něco takového vypustil z huby,“ řekl pan učitel, a opravdu řekl z huby, „tak tě sřežu sám.“

„Já na něj dohlídnu,“ nabídl se panu učiteli Jílek, protože Jílek měl Sedláře rád a teď se cítil provinile, že kamarádí se Šmídem, na kterého se pan učitel zlobí.

„Díky, Lukáši, to snad nebude třeba,“ usmál se Sedlář.

„Hajzle,“ zasyčel na Jílka Šmíd.

„Slyším to,“ upozornil Šmída pan učitel. Bára usoudila, že si to Šmíd s Jílkem po škole ještě vyříkají ručně.

„Báro, Jirko, dejte mi žákovské,“ uzavřel debatu pan učitel Sedlář. Rychle do sešitků něco naškrábal a pak vymyslel docela vtípnou pohybovou hru, při které se nasmáli a všem kromě Bány a Šmída to zlepšilo náladu.

Tak, to je moje první poznámka v životě, honilo se Báře hlavou, když se co noha nohu – nebo spíš co holínka holínku – mine sunula k domovu. A zrovna od Sedláře, a zrovna kvůli takovému hovadu, a zrovna když je tatínek pryč a maminka je z toho celá nervózní. Rozhodla se, že o té poznámce mamince neřekne. Prozradí to, až se ve středu tatka vrátí. Řekne jim to oběma najednou. Aspoň se to nebude řešit dvakrát. Víkend s Terezkou je asi stejně v háji...

Odkopla svoje skvostné kostkované gumáky do kouta a odšourala se do pokojíčku. Byla docela ráda, že se maminka ještě nevrátila z letiště, protože by na ní hned poznala, že něco není v pořádku, a možná by z ní tu poznámku vypáčila. Bára usoudila, že musí udělat něco, aby na tu poznámku pozapomněla a přestala se jí trápit.

A tak se převlékla a vydala se na půdu.

„Mám poznámku v žákajdě,“ postěžovala si Barče, která spala stočená do klubíčka na židli.

„Ňrrr-ňa?“ vytrhla se ze spánku číča.

„Jo. A může za to Šmíd,“ vysvětlila Bára.

„Ňááááárrr?“ zeptala se Barča, jako by chtěla říct *opravdu? nekecáš náhodou?*

„Já se přece normálně neperu!“ mračila se Bára a vytahovala z truhly atlas.

Barča seskočila a otřela se o ni, jako by se jí omlouvala, že si vůbec mohla myslet, že by to bylo jinak, než Bára tvrdí.

„Potřebuju si spravit náladu,“ vysvětlila Barče Bára, když otvírala atlas. „Chci se dostat někam, kde je to zajímavý, dobrodružný, ale nic depresivního. Jasně?“

„Ňi,“ kratičce odpověděla Barča. Znělo to trochu jako *moc si nevymýšlej*.

„A dneska nebudu nic zkoumat, žádný pokus, je mi úplně jedno, jak ten krám funguje,“ upozornila načůřeně Bára kočku a otevřela atlas na zdařbůh. Barča si začala mýt tlapku a jen tak po očku Báru sledovala, jak zvedá ruku a míří prstem kamsi doprostřed mapy na bůhví kolikáté stránce atlasu.

Kapitola 2

Pršelo pořád. Jen to byl trochu jiný déšť. Žádné velké kapky, které bubnují do střechy, jako by na ni padaly kaštiny. Husté, drobné, vytrvalé mrholení, které v dálce přechází v bělavou mlhu. A do toho fičel silný studený vítr, který ty malinké kapičky zlomyslně cedil skrz látku až na kůži. Tak to je hnus, ohodnotila svou stávající situaci Bára.

Rozhlédla se kolem sebe a viděla jen travnatou rovínu, úplně placatou, jako by to tady přešel parní válec, a skoro nedozírnou. Kam až sahala, se nedalo dohlédnout, protože obzor se ztrácel v mrholivé mlze, jen na jedné straně se v dálce daly tušit rozeklané vrcholky nevysokých hor. Ne nějakého horského pásma, bylo to tak pět nebo šest kopců. Jinak nikde nic.

Jo, tak tady na tu poznámku zapomenu hodně rychle, pomyslela si *sarkasticky*, tedy kousavě, Bára. Protože mě to tady dřív rozmočí.

Zůstat stát v dešti a větru byl naprostý nerozum, někam se vydat musela, a do neznáma skrytého v mlze se jí nechtělo. Zamířila tedy k těm zamrholeným vrcholkům, protože to bylo aspoň *něco*. Jinak tu nebylo *nic*. Tráva, déšť, vítr, mlha, Bára a... a cosí, co vydávalo pravidelně se opakující, protáhlé a tesklivé flétnové *rúúúúúúú*.

To bude nějaký pták, usoudila Bára a rozhodla se, že si toho nebude všímat.

Měla na sobě dlouhou tmavou sukni s režnou zástěrou, vypasovaný kabátek z hnědého sukna, bílý jednoduchý čepčec a přes vlněné ponožky úzkým řemínkem přivázané kožené boty. Boty, ponožky a sukni skoro ke kolenům měla promočené během deseti minut, protože tráva byla mokrá jako hnůj. Levou stranu sukne a čepčec jí déšť promácel během následujících deseti minut, protože vítr foukal zleva. Kabátek odolával nejdéle, ale i levý rukáv by se dal během půl hodiny ždímat.

Hory se vůbec nepřibližovaly.

Bára měla pocit, že se nehýbe z místa, protože když se otočila, neměla podle čeho odhadnout, kolik toho ušla. Nikde nebyl žádný záchytný bod. Jen tráva a mlha.

Ťüüüüü!

Ťüüüüü!

Ozývalo se tu zleva, tu zprava, někdy z větší dálky a někdy blíž. Znělo to strašidelně, protože to byl prakticky jediný zvuk, který slyšela. Jak tu nerostly ani stromy, ani keře, nic, tak i ten vítr byl divně tichý.

Bára se začala bát.

Co když do tmy nic nenajdu? Nic, kam bych se schovala na noc? Přece nemůžu spát stočená do klubíčka v trávě jako pes dingo? Navíc když prší! Raději přidala do kroku, ale drahnou dobu to nemělo žádný výsledek.

Ťüüüüüüü! ozvalo se tentokrát zprava.

Nikdo si tady nemůže dávat hvízdáním signál, kudy jdu, ujišťovala se Bára. Protože se tady *nikdo* nemá kam schovat.

Ledaže by se někdo obratně plížil za těmi drnovými kopečky, co se tu a tam zvedají z trávy...

Blbost! okřikla se Bára a ještě zrychlila.

Ťüüüüüüü!

Pak vylezla na takovou, no, řekněme travnatou dunu, protože nazývat to kopec by bylo příliš nadnesené, jelikož to nebylo vysoké ani dva metry, a zkoprněla.

Před ní se rozkládala obrovská, co do délky nedozírná a co do šířky snad půlkilometrová pláž.

Černá.

Byla to pláž z černošedého písku a moře mělo skoro stejnou barvu, jen vlny, které se po pláži s každým příbojem plazily, byly věnčené sněhobílou pěnou. Jako by se dívala na černobílou fotografii.

Ty vrcholky na obzoru byly ostrov.

Kam jsem se to dostala? žasla Bára. Proboha, kde můžou mít *černý* písek?

Pak si všimla, že kus od ní, dostatečně daleko z dosahu vln, skoro až tam, kde končí tráva a začíná černá pláž, leží člun. Poměrně velký, spíš by se slušelo říkat mu loď, zčernalý dehtem, takže barvou splýval s pískem a vypadal jako balvan, proto si ho hned nevšimla.

Kde je člun, musejí být lidé, prolétlo Báře hlavou a rozběhla se k němu.

Ťüüüüüü!

Člun byl obrácený dnem vzhůru, možná aby do něj nenapršelo. A pro jistotu, kdyby nějakou náhodou dosáhly vlny až sem, byl přivázaný silným lanem ke dvěma kůlům.

Bára ho obešla ze všech stran.

Písek tu byl rozrytý, jak několik lidí táhlo člun od moře a pak ho obracelo, a déšť ani vítr ještě stopy úplně nezahladil.

Kdybych odhrabala trochu písku, uvažovala Bára, protáhla bych se dovnitř a mohla bych se tam schovat jako do boudičky. A protože nebylo proč otálet, začala zkřehlýma rukama odhrnovat mokrý a studený černý písek.

Ťüüüüü!

Ťüüüüü!

Ťüüüüü!

Ozývalo se každou chvíli odněkud z deště a znělo to čím dál strašidelněji.

A když už měla Bára pod okrajem člunu vyhrabanou díru skoro tak velkou, že by se tamtudy při troše dobré vůle mohla proplazit, zaslechla ještě něco dalšího. Takové... dunění? Bubnování? Něco jí to připomínalo. Nebyl to obvyklý zvuk, něco, co by slyšávala denně nebo často, ale někdy to už slyšela. Pak jí to došlo.

Byl to dusot koní.

Otočila se.

Deštěm se blížila skupina asi osmi nebo deseti jezdců.

První, co Báru napadlo, bylo schovat se pod člun. Ale jelikož tu široko daleko nebylo nic, co by ty muže mohlo zajímat, zřejmě mířili právě k němu, takže to nemělo cenu, protože by ji hned objevili. Druhá spásná myšlenka byla zdrhat. Jenže vzhledem k nechutné přehlednosti zdejší totálně rovné krajiny by si jí těžko nevšimli a na koni by ji okamžitě dostihli, a tak Bára zavrhla i tento k ničemu jsoucí nápad.

Oklepala si tedy z kolen a z rukou mokrý písek a třesoucí se zimou a taky strachy čekala skrčená na bobku, protože tak ji člun aspoň trochu chránil před větrem.

Ťüüüüüü!

Teď ho zahlédla. Jak utíkal před blížícími se jezdci, nedal si ten pták pozor, aby se schoval před Bárou. Zastavil na travnaté vyvýšenince a pozorně se rozhlížel. Shora byl šedohnědě kropenatý, ale břicho a hrdlo měl černé a od šedohnědých zad oddělené bílým lemem.

Ťuuuuuu! pískl žalostně a zmizel v trávě.

Jezdci už nabývali zřetelnějších obrysů. Vypadali trochu komicky, protože jejich koníci byli mnohem menší než koně, které Bára znala, a muži skoro plouhali nohy po zemi. Dva nebo tři koně byli strakatí jako krávy, ostatní byli zbarvení normálně – hnědáci, grošáci, jeden vraník. Běželi zvláštním způsobem, vysoko zvedali přední nohy, a jezdci se na nich přitom vůbec nenatrášali, ten krok byl tak plynulý, že kdyby ti chlapi drželi v ruce půllitr piva, ani by nevyžbryndli.

Je dost možné, že si Báry všimli, až když už byli hodně blízko, protože schoulená skoro splývala s člunem.

„Je to člověk!“ zaslechla, jak volá jeden muž. Zřejmě se dohadovali, co se to u člunu krčí. Za okamžik už seskakovali ze sedel.

Podle oblečení je moc nedokázala zařadit, měli pláště s kapucemi, kabátce do půli stehen nebo ke kolenům, někteří vysoké boty a kalhoty zastrčené dovnitř, někteří nízké kožené boty a nohavice ovázané řemínky od nich. Jeden byl oblečený trochu lépe, měl dokonce bílý límec u krku a klobouk s širokou střechou, ze které mu tekla voda jako čaroději Mrakomorovi v pohádce Princ a Večernice. Šedivé vlasy si zastříhával nad rameny a tváře měl hladce oholené, takže mu z vousů zbyl jenom pečlivě upravený knír a delší bradka. Báře to trošku připomínalo módu tří mušketýrů, ale jen trošku.

„Copak tu děláš, děvče?“ zeptal se jí šedovlasý kavalír.

„Chtěla jsem se schovat pod ten člun, než přestane pršet,“ řekla po pravdě Bára.

„To by ses načekala!“ zasmál se jeden z mužů. Mohl být o něco starší než Bářin tatínek a byl šedovlasému docela podobný. „Může pršet kolik dní!“

Jako v Jizerkách, napadlo Báru. Jenže když prší *kolik dní* v Jizerkách, tak je to paráda, protože je to příležitost zalézt na půdu do sena a číst staré knihy po babi jizerské a po její mamince. Přečkat *kolik dní* deště pod člunem smrdícím dehtem už taková paráda není.

